

Dániel könyve – Száznolcvanötödik rész

A testet öltött istenség: Péter mélységes hitvallása és annak következményei

Jeff Pippenger

2024-04-15

Amikor Péter megadta válaszát Krisztusnak arra a kérdésére, hogy a tanítványok szerint kicsoda Krisztus, kijelentette, hogy Jézus a Felkent, a Krisztus, a Messiás. Azt is mondta, hogy Ő az Isten Fia.

Amikor Jézus Cézarea Filippi vidékére érkezett, megkérdezte tanítványait, mondván: Kinek mondanak engem az emberek, az Emberfiát? Ők pedig ezt mondták: Némelyek Keresztelő Jánosnak; mások Illésnek; ismét mások Jeremiásnak, vagy egynek a próféták közül. Így szólt hozzájuk: Hát ti kinek mondotok engem? Simon Péter pedig felelvén, ezt mondta: Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia. Jézus pedig felelvén, ezt mondta neki: Boldog vagy, Simon, Barjona fia, mert nem test és vér jelentette ezt ki neked, hanem az én mennyei Atyám. Én pedig azt is mondom neked, hogy te Péter vagy, és ezen a kősziklán építem fel egyházamat; és a pokol kapui sem vesznek erőt rajta. Neked adom a mennyek országa kulcsait: és amit megkösz a földön, meg lesz kötve a mennyekben; és amit feloldasz a földön, fel lesz oldva a mennyekben. Máté 16:13–19.

Péter által a Szentlélek tárta fel azt az alapvető igazságot, amelyet a száznegyvennégyezernek meg kell értenie. Ezt Paniumban tette, vagyis Caesarea Philippiiben. Panium a sárkány imádatának legszentebb templomi helye, mert Görögország a világot jelképezi, a világ pedig az utolsó napokban az Egyesült Nemzetek Szervezete, amely a sárkány földi képviselője. A „pokol kapui” a Pán templomának, a görög kecskeisten templomának egyik neve. A templom egy barlang előtt épült, amelyben a Paniumi-forrás volt. A Paniumi-forrás táplálta a Jordán folyót, amely Krisztus jelképe.

A „Jordán” név jelentése: „alászálló”, és folyását Izrael északi részének hegyvidékén kezdi, fő forrását a Hermón-hegy forrásaiból nyerve, amely a Hermón-hegység legmagasabb csúcsa, s ahol a „pokol kapui”-nak nevezett forrás található. A Hermón jelentése „szent”, a „Jordán” pedig azt jelenti: „alászállni”. A Jordán folyó a Hermón-hegy magaslatairól ered, majd alászáll a Jordán-árok völgyén át, végül eléri a Holt-tengert, amely a Föld felszínének legalacsonyabb pontja.

A Jordán folyót tápláló vizek, amelyek Pán templomából erednek, és végül a föld legmélyebb pontjára érkeznek, azt a alászállást jelképezik, amelyet az Isten Fia tett, amikor elhagyta a legmagasabb szent hegyet, hogy alászálljon e világ legmélyebb „holt tengerébe”. Krisztus mennyből a kereszt haláláig tartó alászállása azt is jelképezi, hogy magára vette az elesett ember testét, mert az ő mennyből a keresztig vezető útját azok a vizek táplálták, amelyek a „pokol kapuiból” eredtek.

A Holt-tenger nemcsak a föld legalacsonyabban fekvő helye, hanem a föld legsósabb vize is, kilencszer sósabb az óceánnál. Krisztusnak a kereszten elszenvedett halála, amelyet a Holt-tenger jelképez, az a hely, ahol sokakkal megerősítette szövetségét.

És a te ételáldozatod minden felajánlását sóval fűszerezd meg; és ne engedd, hogy Istened szövetségének sója hiányozzék a te ételáldozatodból; minden áldozatoddal sót is mutass be.
3Mózes 2:13.

A Hermón-hegy forrásaitól induló útján a Jordán folyó áthalad a Galileai-tengeren, amelyet Tibériás tavának és Kinneret tavának is neveznek. A Galilea jelentése „sarokvas” vagy „fordulópont”. Tibériusz annak a római uralkodónak a neve, aki Augustus Caesart követte, és a tó alakja miatt Kinneretnek nevezik, ami „hárfát” vagy „lantot” jelent. Az emberiség számára a fordulópont akkor következett be, amikor Tibériusz császár uralkodott, és Jézust keresztre feszítették, és a mennyben minden hárfa elnémult. A Jordán folyó földrajzi bizonyágtétele a „pokol kapuival” összefüggésben, amely a görög Pán isten temploma, arra a bizonyágtételre utal, amelyet Péter a Szentlélek ihletése által hirdetett.

Krisztus megtestesülése az istenség és az emberség egyesülése volt, amely akkor ment végbe, amikor Isten isteni Fia magára vette az emberi testet, így módon az istenséget az emberséggel egyesítve, amint azt a Pán forrásából eredő, a Jordán folyót tápláló vizek jelképezik. A Pán forrását a Hermón hegyeire hulló harmat, eső és hó táplálta; a Hermón a „szent” hegyet jelképezi, amely a fent való Jeruzsálem.

Dávid grádicsok éneke. Ímé, mily jó és mily gyönyörűséges, amikor atyafiak egyetértésben lakoznak! Olyan ez, mint a drága kenet a fejen, amely alácsordul a szakállra, Áron szakállára, s leér ruhájának szegélyéig; Mint a Hermon harmatja, mint a harmat, amely leszáll Sion hegyeire: mert ott rendelte az Úr az áldást, az örökkévaló életet. Zsoltárok 133:1–3.

A „drága kenet”, amely Áron szakállán alácsordult, az az olaj volt, amelyet akkor használtak, amikor őt és fiait Isten papjaivá felkenték.

És végy a vérből, amely az oltáron van, és a felkenetés olajából, és hintsd azt Áronra, az ő ruháira, fiaira és fiainak ruháira övele együtt; és megszenteltetik ő, valamint az ő ruhái, fiai és fiainak ruhái övele együtt. 2Mózes 29:21.

Péter valamennyi tanítvány hitvallását fejezte ki, és ezzel együtt annak a száznegyvennégyezernek a hitvallását is kifejezte, akik felkenetnek mint egységes papság, amely zászlóként emeltetik fel. Az „olaj”, amely Áront felkente, egyúttal a Hermón hegyének harmata és Sion hegyeinek harmata is volt. Az „olaj” és a „harmat” az az üzenet, amely a Szentlélek felkenését jelképezi.

Figyeljete, egek, hadd szóljak; és hallgasd, föld, számnak beszédeit. Tanításom hulljon, mint az eső, beszédem csepegjen, mint a harmat, mint a gyenge fűre hulló permet, és mint a zápor a pázsitra; mert az Úr nevét hirdetem: tulajdonítsatok nagyságot a mi Istenünknek. 5Mózes 32:1–3.

A „harmat” az a „tanítás”, amely Sion hegyeire hull, és ez a felkenetés „olaja”, amely eggyé teszi a száznegyvennégyezeret, akik Isten papjai az utolsó napokban. A tanítás esőként hull alá, és

harmatként csepeg, mert „kihirdették”. Azért hirdették ki, mert égnek és földnek figyelnie és hallania kell az Ő szájának szavait, egy egységes papság által, amely az a zászlójel, s amely a Éjféli Kiáltás és a Hangos Kiáltás üzeneteit hirdeti.

Mily kedvesek a hegyeken annak lábai, aki örömhírt hoz, békességet hirdet; aki jónak örömhíret hozza, szabadulást hirdet; aki ezt mondja Sionnak: Uralkodik a te Istened! Őrállóid felemelik szavukat; együttesen ujjonganak, mert szemtől szembe látják, amikor az Úr visszahozza Siont. Törjete ki öröme, énekeljete együtt, Jeruzsálem romjai: mert megvigasztalta az Úr az ő népét, megváltotta Jeruzsálemet. Feltúrte az Úr szent karját minden nemzet szeme láttára; és meglátja a föld minden határa a mi Istenünk szabadítását. Ézsaiás 52:7–10.

Az utolsó napok őrállói, akiket Péter jelképez, hirdetik a szabadulást és a békességet, és egyek lesznek, mert egyetértésben látnak. Ez akkor történik meg, amikor „az Úr visszahozza Sion”. A „visszahozza”-ként fordított héber szó jelentése: „megfordít”. Amikor az Úr megfordítja Sion sorsát, az azt jelenti, hogy Sion fogságban volt, amint azt a szétszórás jelképezi, és ez akkor fordul meg, amikor a fogság véget ér.

Mert így szól az Úr: Mihelyt Babilonban letelik a hetven esztendő, meglátogatlak titeket, és beteljesítem rajtatok az én jó szavam, amikor visszahozlak titeket e helyre. Mert én tudom azokat a gondolatokat, amelyeket felőletek gondolok, ezt mondja az Úr: békességnek és nem veszedelemnek gondolatait, hogy reményteljes jövődöt adjak nektek. Akkor segítségül hívtok engem, elmentek, és imádkoztok hozzám, én pedig meghallgatlak titeket. És kerestek engem, és megtaláltok, ha teljes szívetekből kutattok utánam. És megtaláltatom veletek magamat, ezt mondja az Úr; és jóra fordítom fogságtokat, összegyűjtelek titeket minden nemzet közül és mindama helyekről, ahová szétszórtalak benneteket, ezt mondja az Úr; és visszahozlak titeket arra a helyre, ahonnan fogságba vitettelek benneteket. Jeremiás 29:10–14.

Valamennyi próféta az utolsó napokról szól, és az utolsó napokban az Ő népe olyan fogságban van, amelynek meg kell fordíttatnia, hogy a prófétaság bizonyágtétele beteljesedjék.

Az a szó, amely az Úrtól jutott Jeremiáshoz, mondván: Így szól az Úr, Izráel Istene: Írd meg magadnak könyvbe mindazokat a szavakat, amelyeket szóltam neked. Mert íme, eljönnek a napok, ezt mondja az Úr, amikor visszahozom népemnek, Izráelnek és Júdának fogságát, ezt mondja az Úr; és visszatérítem őket arra a földre, amelyet atyáiknak adtam, és birtokba veszik azt. Jeremiás 30:1–3.

Három és fél napnyi alvás után, miként Lázár négy napig aludt, és Dániel huszonegy napig gyászolt, Mihály feltámasztja a két tanút, akik az Ő végidei népe, egységre vezeti őket, és fel is keni őket egy olyan üzenet által, amelyet szerte a világon közzétesznek. Ez az üzenet a Hermón hegyének „harmata” (a szent hegyé), amely táplálja Pán forrását, ez pedig ezután a Jordán folyót táplálja. Az a felkenetés, amely ezen üzenet által megy végbe, Jézus felkenetését jelképezi, amely azt jelezte, mikor Krisztussá lett, amint azt Péter azonosította.

Amikor Péter Krisztust Isten Fiaként azonosította, Krisztust egyszerre Isten Fiaként és ember Fiaként mutatta be, miként ezt a Jordán folyót tápláló, a „pokol kapuihoz” tartozó vizek jelképezik.

Péter hitvallása a Szentlélek ihletése által született, és éppen az a kijelentett igazság — hogy Jézus a Krisztus, a Felkent, és hogy egyaránt Isten és ember — az, amelyet Jézus annak az igazságnak nevezett, amely az utolsó napokban Isten népe elleni küzdelem középpontjában áll majd; ám Krisztus megígérte, hogy népe győzedelmes lesz, mert a „pokol kapui” nem vesznek erőt ezen az igazságon.

Az igazság az, hogy 2001. szeptember 11-én, miként Jézus felkenetett az Ő keresztségekor, megkezdődött a száznegyvennégyezer elpecsételése, és abban a történetben bekövetkezett volna egy csalódás, amely megölte volna az Ő végidei népét, mígnem Ő feltámasztotta őket és visszafordította fogságukat. A feltámadás folyamata magában foglalja az Ő népének egy hatalmas sereggé való egyesítését, amely zászlóként emeltetik fel. A feltámasztás, megtisztítás, egyesítés és felemelés munkáját, az utcákon bekövetkező halál után, Dániel könyve tizenegyedik fejezetének tizediktől tizenötödikig terjedő versei szemléltetik, valamint más bibliai szakaszok is. Ám a tizenharmadiktól a tizenötödik versekben Krisztus ismét Caesarea Philippibe, Paniumba vitte tanítványait, és ott nyomatik rá örökkévalóságra Isten pecsétje.

Csak akkor ismerhetjük fel a Caesarea Filippi bizonyágtételében rejlő igazság kinyilatkoztatásait, ha megértjük e tények mélységes jelentőségét. Máté tizenhatodik fejezetének tizennyolcadik versében Simon Barjona neve Péterre változik, ami – amint azt egy nemrégiben megjelent cikk már megjegyezte – a száznegyvennégyezer jelképe. Az e versben megalapozott matematikai kinyilatkoztatás Jézust mint a Csodálatos Számlálót magasztatja fel, mert Péter nemcsak úgy érthető, mint aki a száznegyvennégyezret jelképezi, hanem a Máté 16:18 egyúttal a „phi” matematikai szimbóluma is.

Mielőtt a „phi”-hoz kapcsolódó matematikát tárgyalnánk, meg kell jegyezni, hogy a „phi” a „Philippi” szó része, amely Panium város két neve közül a második. A tizennyolcadik vers azonosítja, hogy Jézus héberül szólt Péterhez, ezt görögül jegyezték fel, és később angolra fordították. Ez a három lépés Krisztusnak az Ő Igéje fölötti uralmát mutatja. Amikor a szót a számozott pozíciók szorzásának matematikai rendszerével vesszük figyelembe, az azt azonosítja, hogy a Péter név egyenlő száznegyszáznegyvennégyezzerrel, ily módon hangsúlyozva Jézust mint a Csodálatos Számlálót. Ugyanebben a versben, ahol Jézus kijelenti, hogy felépíti az Ő egyházát, a Csodálatos Számláló úgy irányította a fordítás folyamatát, hogy biztosítsa: a tizenhatodik fejezet tizennyolcadik versében megjelenített igazság a „phi” matematikai szimbólumát képviselje.

Én pedig azt mondom néked, hogy te Péter vagy, és ezen a kősziklán építem fel egyházamat; és a pokol kapui sem vesznek erőt rajta. Máté 16:18.

Az Ő egyháza nem pusztán arra a tanra épül, hogy Jézus a Krisztus, és hogy Ő az Isten Fia, hanem arra a tényre is, hogy Ő az Ige, és az Ige teremtett és ural mindeneket, beleértve a matematikát, a nyelvtant és az emberek cselekedeteit.

Akiben örökséget is nyertünk, eleve elrendeltetvén annak végzése szerint, aki mindent az ő saját akaratának tanácsa szerint cselekszik. Efézus 1:11.

A phi, amelyet gyakran a görög ϕ (phi) betű jelöl, egy matematikai állandó, amelynek értéke megközelítőleg 1,618033988749895. Ezt a számot aranymetszésnek vagy isteni aránynak nevezik. „Irracionális szám”, ami azt jelenti, hogy nem fejezhető ki egyszerű törtként, és tizedes alakja végtelenül folytatódik ismétlődés nélkül.

Az aranymetszésnek számos figyelemre méltó tulajdonsága van, és a matematika, a művészet, az építészet, a természet, valamint más területek különféle összefüggéseiben jelenik meg. Gyakran előfordul geometriai alakzatokban, például téglalapokban, ötszögekben és dodekaéderekben, ahol a hosszabb oldal és a rövidebb oldal aránya megegyezik a fível.

A művészetben és az építészetben az aranymetszést esztétikailag kellemes arányokat létrehozó elvnek tartják. A történelem folyamán művészek és építészek alkalmazták kompozíciók, épületek és műalkotások megtervezésére, az ókori civilizációktól a reneszánszon át egészen a későbbi korokig. A matematikában az aranymetszés különféle matematikai egyenletekben és sorozatokban jelenik meg, beleértve a Fibonacci-sorozatot is, amelyben minden tag az öt megelőző két tag összege. Ahogy a Fibonacci-sorozat tagjai növekednek, az egymást követő tagok aránya a fíhez közelít.

A 16:18. versben megtaláljuk a matematikai fí-t (1,618...). Jézus, az Isten, „aki mindent az ő akarátának tanácsa szerint cselekszik”, úgy határozott, hogy Palmoni voltának — a Csodálatos Számnak, avagy a Titkok Megszámálójának — aláírását elhelyezi abban a prófétai földrajzban, amely egyházának a pokol kapui elleni ütközetének harcterét azonosítja az utolsó napokban. Ezen a prófétai harctéren, a számok feletti uralma által, a száznegyvennégyezeret „Péter”-rel jelképezte, akinek neve „Simon”-ról — a galamb üzenetét hallóra — „Péter”-re változott, így módon megjelölve a száznegyvennégyezret mint az Ő utolsó napokbeli szövetségi népét.

Az a „szikla”, amelyet Ő az Ő egyháza építésének alapjául választott, a fundamentum sziklája, a Leviticus huszonhat „hét idejének” alapja és fő szegletköve, mert nincs más igaz alap, amely ne Krisztus volna. Krisztus keresztségétől fogva, amikor Simon „meghallotta” a galamb üzenetét, egészen a Holt-tenger keresztjéig, ezerkétszázhatvan napon át, minden nap kétszer volt reggeli és esti áldozat, kivéve az ezerkétszázhatvan nap utolsó napját, mert azon a napon az esti áldozat kicsúszott a pap kezéből, és a kereszten Krisztus halt meg mint a kétezer-ötszázhuszadik áldozat.

„Minden rettegés és zűrzavar. A pap éppen le akarja ölni az áldozati állatot; de a kés kihull erőtlen kezéből, és a bárány elmenekül. Az előkép találkozott az ellenképpel Isten Fiának halálában. A nagy áldozat bemutatott. Megnyitott az út a szentek szentjébe. Új és élő út készített mindenki számára. A bűnös, bánkódó emberiségnek többé nem kell a főpap eljövételére várnia.” Jézus élete, 757.

Az a „szikla”, amelyre felépítene egyházát, az a szegletkö, amelyet az építők megvetettek; száma „kétezer-ötszázhusz”. Egy rövid versben Krisztus úgy mutatja be Önmagát, mint minden dolog Urát, és amikor ezt teszi, Dániel könyve tizenegyedik fejezetének tizenharmadiktól tizenötödik verséig állva szól.

Mondom pedig neked is, hogy te Péter vagy, és ezen a kősziklán építem fel az én egyházamat; és a pokol kapui sem vesznek rajta diadalmat. Máté 16:18.

Ezt a tanulmányt a következő cikkben folytatjuk.

„A titkok az Úréi, a mi Istenünké; a kinyilatkoztatott dolgok pedig a mieink és a mi fiainké mindörökké.” 5Mózes 29:29. Hogy Isten miként vitte véghez a teremtés művét, azt soha nem jelentette ki az embereknek; az emberi tudomány nem kutathatja ki a Magasságos titkait. Teremtő hatalma éppoly felfoghatatlan, mint a létezése.

„Isten megengedte, hogy a világra a világosság áradata áradjon mind a tudomány, mind a művészet terén; de amikor magukat tudományosnak valló emberek e tárgyakat pusztán emberi nézőpontból tárgyalják, bizonyosan téves következtetésekre jutnak. Ártatlannak tűnhet az azon túlmenő találgatás, amit Isten Igéje kinyilatkoztatott, ha elméleteink nem mondanak ellent a Szentírásban található tényeknek; de azok, akik elhagyják Isten Igéjét, és az Ő teremtett műveit tudományos elvek alapján igyekeznek megmagyarázni, térkép és iránytű nélkül sodródhatnak egy ismeretlen óceánon. A legnagyobb elmék is, ha kutatásaikban nem Isten Igéje vezérli őket, összezavarodnak a tudomány és a kinyilatkoztatás viszonyának feltárására tett kísérleteikben. Mivel a Teremtő és az Ő művei oly messze meghaladják felfogóképességüket, hogy természeti törvényekkel képtelenek megmagyarázni azokat, a Biblia történetét megbízhatatlannak tekintik. Akik kétségbe vonják az Ó- és Újszövetség feljegyzéseinek hitelességét, azokat egy további lépésre vezeti ez: hogy Isten létezését is kétségbe vonják; és miután elveszítették horgonyukat, arra maradnak, hogy a hitetlenség sziklái között hanyódjanak.”

„E személyek elveszítették a hit egyszerűségét. Szilárd meggyőződésnek kellene élnie bennünk Isten szent Igéjének isteni tekintélyéről. A Bibliát nem szabad az emberek tudományról alkotott elképzeléseihez mérni. Az emberi tudás megbízhatatlan vezető. A kétkedők, akik azért olvassák a Bibliát, hogy belekössenek, akár a tudomány, akár a kinyilatkoztatás tökéletlen megértése folytán azt állíthatják, hogy ellentmondásokat találnak közöttük; ám helyesen értelmezve azok tökéletes összhangban vannak. Mózes Isten Lelkének vezetése alatt írt, és a geológia helyes elmélete soha nem fog olyan felfedezésekre hivatkozni, amelyek kijelentéseivel nem egyeztethetők össze. Minden igazság, akár a természetben, akár a kinyilatkoztatásban, valamennyi megnyilvánulásában összhangban van önmagával.”

„Isten Igéjében számos olyan kérdés vetődik fel, amelyekre a legmélyebb tudósok sem képesek soha választ adni. E tárgyakra azért irányul a figyelem, hogy megmutassa nekünk, mennyi minden van még a mindennapi élet közönséges dolgai között is, amit a véges elmék minden hivalkodó bölcsességükkel együtt sem képesek soha teljesen megérteni.

„A tudomány emberei mégis azt gondolják, hogy fel tudják fogni Isten bölcsességét, mindazt, amit Ő tett vagy tehet. Széles körben uralkodik az a felfogás, hogy Őt saját törvényei korlátozzák. Az emberek vagy tagadják, vagy figyelmen kívül hagyják létezését, vagy úgy vélik, hogy mindent meg tudnak magyarázni, még Lelkének az emberi szívre gyakorolt munkálkodását is; és többé nem tisztelik az Ő nevét, sem nem félik hatalmát. Nem hisznek a természetfelettiben, mivel nem értik Isten törvényeit, sem az Ő végtelen hatalmát arra, hogy azok által véghezvigye akaratát. Általános használatban a „természeti törvények” kifejezés

mindazt magában foglalja, amit az emberek fel tudtak fedezni a fizikai világot kormányzó törvényekre vonatkozóan; de milyen korlátozott az ő ismeretük, és milyen mérhetetlen az a terület, amelyen a Teremtő saját törvényeivel összhangban munkálkodhat, és mégis teljesen túl marad a véges lények felfogóképességén!”

„Sokan azt tanítják, hogy az anyag életerővel rendelkezik — hogy bizonyos tulajdonságok közöltetnek az anyaggal, és azután az magára hagyatik, hogy saját benne rejlő energiája által működjék; és hogy a természet működése meghatározott törvényekkel összhangban megy végbe, amelyekbe Maga Isten sem avatkozhat be. Ez hamis tudomány, és Isten Igéje nem támasztja alá. A természet Teremtőjének szolgálja. Isten nem helyezi hatályaon kívül törvényeit, és nem munkálkodik azok ellenére, hanem szüntelenül eszközeiként használja fel azokat. A természet egy értelmes lényről, egy jelenlétről, egy tevékeny erőről tesz bizonyosságot, amely az ő törvényeiben és azok által munkálkodik. A természetben az Atya és a Fiú szüntelen munkálkodása van jelen. Krisztus ezt mondja: „Az én Atyám mind ez ideig munkálkodik, én is munkálkodom.” János 5:17.”

„A lévíták a Nehémiás által feljegyzett himnuszukban így énekeltek: „Te vagy egyedül az Úr; Te teremtetted az eget, az egek egeit és azok minden seregét, a földet és mindazt, ami rajta van, ... és Te tartod fenn mindezeket.” Nehémiás 9:6. Ami e világot illeti, Isten teremtő munkája befejeződött. Mert „a művek a világ megalapítása óta elkészültek.” Zsidók 4:3. De ereje továbbra is munkálkodik teremtésének fenntartásában. Nem azért ver a szív és követi egyik lélegzet a másikat, mert az egyszer mozgásba hozott szerkezet a maga belső erejéből tovább működik; hanem minden lélegzet, a szív minden dobbanása annak a mindenenek átható gondviselésnek a bizonyossága, aki által „élünk, mozgunk és vagyunk.” Cselekedetek 17:28. Nem valamiféle benne rejlő erő folytán terem a föld évről évre bőségesen, és folytatja járását a nap körül. Isten keze vezeti a bolygókat, és megtartja őket helyükön az egeken át vezető szabályos pályájukon. Ő „szám szerint hozza ki seregüket, mindnyájukat nevének szólítja; nagy az ő hatalma és erős az ő ereje, egy sem marad el.” Ésaías 40:26. Az ő ereje által virágzik a növényzet, fakadnak a levelek és nyílnak a virágok. Ő „füvet sarjaszt a hegyeken” (Zsoltárok 147:8), és általa válnak termékennyé a völgyek. „Az erdő minden vada ... Istentől várja eledelét”, és minden élő teremtmény, a legkisebb rovtól az emberig, nap mint nap az ő gondviselő gondoskodásától függ. A zsoltáríró gyönyörű szavaival: „Mindnyájan reád várnak.... Amit adsz nekik, összeszedik; megnyitod kezedet, jóval telnek meg.” Zsoltárok 104:20, 21, 27, 28. Az ő szava uralja az elemeket; felhőkkel borítja be az eget, és esőt készít a föld számára. „Ő ad havat, mint a gyapjú, a deres zúzmarát úgy szórja, mint a hamut.” Zsoltárok 147:16. „Mikor szavát hallatja, víz zúg az egekben, felhossa a párákat a föld széléről; villámlást készít az esőhöz, és szelet hoz elő tárházaiból.” Jeremiás 10:13.

„Isten mindenek alapja. Minden igaz tudomány összhangban áll az Ő műveivel; minden igaz nevelés az Ő uralma iránti engedelmségre vezet. A tudomány új csodákat tár fel szemünk előtt; magasra szárnyal, és új mélységeket kutat fel; de kutatásaiból semmit sem hoz, ami ellentétben állna az isteni kinyilatkoztatással. A tudatlanság megkísérelheti, hogy Istenről alkotott téves nézeteket a tudományra való hivatkozással támassza alá, de a természet könyve és az írott Ige világosságot árasztanak egymásra. Így arra vezetnek bennünket, hogy imádjuk a Teremtőt, és értelmes bizalommal legyünk az Ő Igéje iránt.” Pátriárkák és próféták, 113–115.

